

siges, saaledes som det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem, efter hvad jeg har noteret, sagde, at man her kommer alt for let til at indespærre nogen. Jeg synes, det er ganske overordentlig vanskeligt, hvis denne Fremgangsmaade vælges, at komme til at indespærre nogen.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Udtalelser om, at det kunde se ud, som om det nærmest var af en Slags Stædighed, at jeg ikke vilde ind paa en anden Vej. Nu kan man naturligvis sige, at det vilde i og for sig slet ikke være saa mærkværdigt, om det var en Art Stædighed, eftersom jeg egentlig har faaet først Paalæg og dernæst Tilsagn fra samtlige Partiordførere i Folketinget om deres Velvillie til at gennemføre et Forslag, der gik denne Vej. Men det er nu ikke Stædighed, det er af Realitetsgrunde, og da jeg gaar ud fra, at det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem og da navnlig det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Godskesen) har en langt større Respekt for, hvad det konservative Folkepartis Ordfører mener, end for, hvad jeg mener, baade fordi vedkommende er det konservative Folkepartis Ordfører, og fordi han i øvrigt er en saa fremragende Mand og tilmed er Landsdommer, saa skal jeg lade mine egne Meninger træde i Baggrunden til Fordel for det ærede Medlem Hr. Pürschels, thi jeg kan fuldt ud slutte mig til hans Argumentation baade for Flertalsforslaget og mod Mindretalsforslaget. Til det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem skal jeg da sige, at det ærede Medlem af Folketinget Hr. Pürschel meget advarer imod at gennemføre en Straffelov, idet han om Behandlingen af disse mindre tilregnelige Forbrydere siger — Folketingstidenden Sp. 3110 —: „Dette Spørgsmaal er jo et af de allervigtigste i hele Straffeloven, og det vil efter min Mening absolut være til Skade for Straffelovforslagets hele Behandling, om man skiller dette Udsnit ud. Jeg tror, at alle, der har nogen Respekt for systematisk Lovgivningsarbejde, og en saadan havde jeg uægtelig ventet at finde hos“ — et andet æret Medlem — „vil være enige med mig i“ o. s. v. Endvidere siger det samme ærede Medlem af Folketinget Sp. 3111: „Her, hvor vi alle er enige om at søge dette Spørgsmaal løst, tror jeg, man skal begrænse sig dertil og ikke sætte sig videregaaende Opgaver end dem, Løsning af dette Spørgsmaal med Nødvendighed kræver. Det forekommer mig rimeligt og naturligt at løse denne Opgave, saaledes som det her er sket, i Forbindelse med Myndig-

hedsloven. Derefter peges der efter min Mening paa en naturlig og rigtig Maade videre hen mod Løsningen af det Spørgsmaal, som jeg nævnte som det andet, at søge Hjemmel for hele den civile retlige, hvis jeg maa bruge et saa kort Udtryk, som forhaabentlig forstaas, Frihedsberøvelse.“ Hr. Pürschel foretrækker endvidere at gaa den civile retlige Vej af en anden Grund, som der ikke er peget paa fra anden Side. Han siger Sp. 3112: „at der for mig er en Værdi deri, at den Mand, der sidder indespærret paa en Anstalt, udenfor denne Anstalt har et fast Punkt, som han kan holde sig til, nemlig Værgen. Han kan altid henvende sig til denne Mand, som, selv om han har medvirket til Tvangsindlæggelsen, har den Pligt til enhver Tid at overveje, om de Ønsker, der nu kommer fra den indlagte om at slippe ud, maatte være berettigede, og det vil efter min Mening være en Støtte for denne Mand, som man ikke vil faa, hvis man gaar den Vej, som er foreslaaet af Mindretallet.“ Man plejer ikke, naar man gaar den strafferetlige Vej, at beskikke vedkommende en Værgen til at tage sig af ham. Endelig skal jeg endnu nævne, hvad det samme ærede Medlem siger — hvilket ogsaa støtter mig i de Udtalelser, jeg kom med før — Sp. 3113: „Men jeg kan meget vel tænke mig den Situation, at en Sygdom udvikler sig hos en Mand saaledes, at man siger: Sindssygt er den Mand ikke, men der findes Defekter hos ham, og de udvikler sig stærkere og stærkere, saaledes at vi maa sige, at nu er det kun et Tidsspørgsmaal, naar han overskrider Straffelovens Grænser. Og dør kan det efter min Mening baade af samfundsmæssige Hensyn og af Hensyn til Individet være ønskeligt, at man siger: Saa gaar vi til Domstolene og faar Hjemmel til Tvangsindlæggelsen eller maaske til en mindre vidtgaende Foranstaltning.“ Dette sidste Citat er netop ogsaa egnet til at tjene som Imødegaaelse af nogle af de Udtalelser, det ærede 15de landstingsvalgte Medlem fremkom med. Der er her Tilfælde, hvor mange ved jeg ikke, men der er absolut Tilfælde, hvor det vil være meget betænkeligt, inhumant og i sig selv unødvendigt at kræve begaaet Forbrydelse, før man skridder ind.

Det var Argumenterne for Flertalsforslaget. Det ærede Medlem af Folketinget Hr. Pürschel har imidlertid lige saa mange Argumenter imod Mindretalsforslaget, der altsaa indtil videre synes at